

Thu Biếc Có Chàng Tới Hỏi Em Thơ Chị Đẹp Em Đâu

Thu biếc có chàng tới hỏi: "Em thơ chị đẹp em đâu?"

Tôi buột miệng chỉ một câu, em cúi đầu thưa...ấp úng...

Chưa nghe mà tôi thất vọng, nghĩ mình không nghe rõ chẳng?

Chúng tôi cùng nhìn xa xăm, cánh rừng cánh rừng bát ngát...

Mười năm hết rồi đạn lạc. Mười năm hết rồi bom rơi.

Vẫn còn mây bay trên trời. Vẫn còn gió nghe hiu hắt...

Tôi với em cùng nhắm mắt, mùa Thu như ở trong hồn.

Em không nói được tiếng buồn. Tôi buồn tôi cũng im lặng...

Mùa Thu đường Thu xanh nắng. Con nai hiện ra, chạy đi

Con nai phóng qua cái khe. Con nai chạy về chân núi.

Hai đứa chúng tôi chạy đuổi những con bướm vàng bay bay...

Em nói một câu nghe hay "Chắc Chi đang bên bờ suối".

Tôi cầm bàn tay em thổi tóc em lùa bốn kẽ tay...

Tóc em thành những sợi mây, thành hoa nở đầy con suối

Không thấy có ai đi dưới những áng mây trời trên cao...

Thế thì chị em ở đâu? Không lẽ trong lòng tôi mãi...

Thật thì những người con gái không hề có cánh bay xa

Chỉ có áo lụa hai tà hương gió thơm phà trong ngực?

Tôi nghe tim mình thao thức, tôi nghe lòng tôi băng khuâng...

Tôi nhớ câu hỏi mùa Xuân: "Em thơ chị em đâu vắng?"

Ô kia bướm vàng, bướm trắng, bướm xanh, bướm tím trong rừng

Hoa quỳ nở vàng rừng rừng hoa quỳ nở vàng rừng rừng...

Em với tôi cùng dùng chân hái hoa quỳ vàng, đấm đuối...

Không thấy ai ngồi bên suối. Suối cười róc rách lung linh...

Mùa Thu rừng còn lá xanh mong manh cái hình nắng chiếu

Em thơ ấp úng, tôi hiểu...rừng mùa nào cũng rừng hoang

Em thơ không hiểu chữ Nàng nên tôi mới dùng chữ Chị...

Con nai qua hai Thế Kỷ...tôi về thăm lại rừng xưa...

Đà Lạt chiều nay không mưa, tại sao hai mắt tôi ướt?

Trời ơi ai mà hiểu được xin cho tôi lụy vì Tình...

Tôi muốn tôi đứng một mình, "Em thơ em về đi nhé!"

Con suối hình như đầy lệ chảy từ góc vách Cam Ly?

Trần Văn Lệ

